

[Hans Kjær.]

handelsministeren med en vis stolthed fastslår, at ud af 12 forslag er de 11 gennemført i enighed og det ene med et stort flertal, men det bekræfter jo da egentlig kun, hvad jeg sagde, at dette er en følge af fælles gods. Der lå ikke i min bemærkning om det nogen derangering af ministerens fortræffelige indflydelse på sit eget ressortområde, men kun et forsøg på at forklare, at denne modernisering vil ske. Det skal ikke tage noget fra, at ministeren kan fremme noget og bremse andet, og det kan vi være enige eller uenige om, men jeg understregede oven i købet, at det er heller ikke til hinder for, at ministeren kan komme med nogle ting, som efter vor opfattelse strider mod samfundets og erhvervslivets interesser. Det var kun for at få fastslået, at når man taler om denne erhvervsdebat, er det i virkeligheden i mindre grad det, man forstår ved den egentlige erhvervslovgivning, altså det, vi behandler i erhvervsudvalget, end det er alle udenværkerne, som altså også er baggrunden netop for erhvervsklimaet, fordi erhvervet er en integreret del af samfundet, og erhvervs politik det er samfundspolitik.

Ministeren giver tilsagn om, at de fremtidige debatter skal flyttes hen til en anden tid på året, og stiller i udsigt, at vi skal på den igen til efteråret, og det har jeg såmænd ikke noget imod; i forhold til den tid, vi taler om alt muligt andet herinde, ofrer vi såmænd ikke for meget tid på erhvervslivets problemer. Men når ministeren koncentrerer enigheden ned til, at problemstillingen står om 2 hovedproblemer, hvoraf det ene er ressourcefordelingen, med andre ord den økonomiske politik, så vil jeg da gerne sige, at hvis vi nu til efteråret skal til at tage turen én gang til om ressourcefordelingen og vi samtidig skal ud i en finanslovdebat om det samme, så bliver det ikke til at bære, hvis man bliver ved med at have den brede forståelse, uden at der bliver gjort noget afgørende ved det. Så kan vi jo bare blive ved, og det hjælper ikke erhvervslivet. Og denne brede forståelse er der, siger ministeren, for så vidt også om begrebet ØD. Ja, i den forstand at vi alle har givet udtryk for en interesse for at fremme lønmodtageropsparingen og en udbredelse af ejendomsretten, så er der sådan set en bred enighed, men i den udformning, som ministeren har givet forsla-

get, ville der ikke kunne blive nogen bred enighed med mit parti, og det kan ikke lykkes, når ministeren vil være enig både med hr. Frandsen og med mig. Jeg skal slet ikke gå ind på hr. Frandsens indlæg, men bare understrege, at det står for et samfundssyn og en erhvervs politisk opfattelse, som ikke kan forenes med den, jeg står for. Men jeg forstod på handelsministeren, at der var ligesom en åbning i spørgsmålet om, hvorvidt ØD-forslaget skulle genfremsættes i den udformning, som vi har taget så skarpt afstand fra. Ministeren talte igen om et pusterum — de må snart få pustet ud i den regering — og sagde, at dette pusterum kunne bruges til en bred debat også med de implicerede, erhvervsfolkene. Det er for mig at se noget andet end det, vi tidligere har hørt specielt fra statsministeren, og hvis det er en åbning henimod det forslag, som mit parti kom med i et dagsordensforslag ved første behandling om at nedsætte et udvalg med denne repræsentation, så synes jeg, vi skal se at få gjort noget ved det. For hvad fører det til at holde en åben debat? Man må simpelt hen prøve på at få analyseret de ting, og jeg har altså ikke den samme opfattelse som regeringen af ejendomsrettens angribelighed. Men kunne vi nå så langt, at vi kunne få nedsat sådan et udvalg, vil jeg sige, at så har denne debat ikke været ført forgæves, så kan vi virkelig sige, at så er der kommet noget ud af den, som kan lette lidt på det tryk, som erhvervslivet føler i øjeblikket, og det skulle være formålet.

Dagmar Andreassen: Hr. K. J. Mortensen sagde, at han ikke troede, der var en manglende forståelse for erhvervslivets betydning i den brede befolkning, og henviste til et par citater, som dels hr. Hans Kjær, dels jeg var kommet med. Deri kan jeg give hr. K. J. Mortensen fuldstændig ret. Det tror jeg heller ikke der er i den brede befolkning. Men der er en lille gruppe, som er meget centralt placeret i samfundet, og som i meget høj grad er med til at forme den offentlige debat, og som ikke forstår disse problemer. For manges vedkommende har jeg indtrykket af at det egentlig ikke er ond vilje, men det er, ligesom hele deres idéverden bryder sammen, når man forklarer dem, at de ikke kan dele flere penge ud, end der svarer til den produktion, der er skabt. Det er næsten